2

Aventurile lui Morgan Piratul

SECRETUL BĂTRÂNULUI PIRAT

SUB STEAGUL NEGRU: AVENTURILE PIRATULUI MORGAN

SOUS LE PAVILION NOIR: AVENTURES DE MORGAN LE PIRATE

NR. 2

*****

SECRETUL BĂTRÂNULUI PIRAT[1]

V.1.0

V.1.0

Traducere din franceză Aurel Lupăstean

După original, editura: A. Eichler, édit, impr., Paris.

În anul 1907 German publisher Verlag Moderner Lektüre began a successful run of 240 original stories of Morgan's adeventure. These were translated by Eichler into French

---

[1] LE SECRET DU VIEUX PIRATES.

Copiii pierduţi

Pe cheiul portului Santiago de Cuba, cea de a doua grandioasă capitală a acestei perle a Antilelor, se înghesuia o mulţime de oameni. Loviturile de tun bubuiau pe apele albastre şi liniştite ale falnicului golf, stârnind ecouri în munţi. Acesta era salutul unei flote impozante în curs de plecare.

Evenimentul, ce nu era dat să fie văzut decât o singură dată în fiecare an de către locuitorii din Santiago, marca plecarea flotei cu aur şi argint, cum se numea ea, care echipată pentru Spania, urma să ducă în portul Vigo bogăţiile Lumii Noi. În înaltul catargelor măreţelor corăbii se ondulau flamuri multicolore. Pavilioanele cu lei pe ele fâlfâiau în adierea brizei de dimineaţă. Dinspre golf sufla un vânt uşor şi favorabil, anunţând o reîntoarcere fericită şi rapidă.

Această flotă superbă era puternică: se compunea nu numai din nave comerciale, ci şi din corăbii de război, care în număr de douăsprezece, erau enorme, în întregime pline cu tunuri, gata să respingă orice atac ce putea să tenteze temeritatea piraţilor. Mările erau puţin sigure. Celebrul şi temutul Morgan se ivea când aici, când dincolo, apărând şi dispărând cu rapiditatea fulgerului. În plus, groaznicul Flint îşi făcea mereu şiretlicurile sale, astfel încât alţi cutezători piraţi aşteptau zadarnic în depărtare prada.

În acest moment, flota dea aur şi argint ieşea maiestos din golf, comandanţii râzând fără teamă, bătându-şi joc de piraţi. Într-adevăr, nu se întâmplase niciodată ca un flibustier să atace o armadă atât de puternică precum era aceasta.

Tunurile fortului au trimis şi ele o rostogolire de bubuituri în semn de salut de rămas bun. Vântul a umflat velele corăbiilor ce se îndreptau pe două rânduri spre largul mării. În aşa fel încât fiecare vas de transport era apărat de unul de război. Aceasta era ordinea care urma să fie păstrată pe toată durata traversării.

Pe unul din cele mai mari bastimente stătea un bărbat cu înfăţişare impunătoare şi militară. Îmbrăcămintea lui bogată dezvăluia un rang înalt. Alături de el se afla o femeie frumoasă şi încă tânără. Omul trebuie să fi avut cândva o figură plăcută, chiar frumoasă. Însă în momentul de faţă era desfigurat de una din acele boli destul de frecvente în America tropicală, care îi lăsase urme de neşters, fără a pomeni de o cicatrice lungă ce-i tăia faţa. În aşa fel, încât la prima vedere acest senior cu înaltă

ţinută avea un aspect respingător, de îndată uitat când îţi aruncai privirea în ochii săi plini de dulceaţă şi bunătate.

Doamna, în picioare alături de el, era minunat de frumoasă, plină de viaţă şi veselie. Câteodată în ochii săi strălucitori ţâşnea un fulger diabolic atunci când îi fixa pe furiş asupra tovarăşului său. Şi în jurul buzelor îi apărea un tremur de dispreţ.

Cu toate acestea, erau căsătoriţi şi Hortense, cea de-a doua soţie a domnului de Maublanc, până atunci guvernator al Guyanei franceze, se întorcea împreună cu soţul ei în Franţa.

Se îmbarcaseră, pentru a se simţi mai bine şi în siguranţă, pe flota de aur şi argint.

La bord, guvernatorul era obiectul celei mai mari condescendenţe. Însă amiralului care comanda flota nu i-a trebuit mult ca să descopere că tânăra femeie nu putea să-l sufere pe soţul ei. Câteodată ea arunca spre tinerii ofiţeri priviri asasine, alteori îşi căuta melancolică singurătatea.

Întotdeauna când se ivea prilejul, comandantul corăbiei mari, don Diego Ramon, un tânăr de o frumuseţe răpitoare, era de îndată alături de ea.

Acesta este momentul precis când începe această povestire.

Pretextând dorinţa de a fi singură, ea se îndepărta de soţul său şi se retrăgea un pic la o parte. Imediat don Diego Ramon îi şoptea la ureche, îmbrăţişând inima frumoasei doamne cu privirea lui arzătoare:

— Cea mai dragă, îngerul vieţii mele, te-ai mai gândit la promisiunea ta?

— M-am gândit, a replicat ea privind temătoare în toate părţile. Ai făgăduiala mea şi de altminteri înainte de a atinge coasta Spaniei, ai spus că va veni ziua când oamenii din echipajul tău vor arunca în mare cadavrul soţului meu: el este destul de bolnav, destul de slab şi…

Ea n-a pronunţat înspăimântătoarele cuvinte, însă din scânteierea cu adevărat infernală a ochilor săi se vedea că, de acord cu don Ramon, voia să grăbească sfârşitul domnului de Maublanc, şi că în această privinţă nu exista nici o îndoială.

— Însă dacă vor reveni copiii? a şoptit spaniolul. Guvernatorul a mai fost căsătorit şi din primele nopţi… dacă dispăruţii ar reapare dintr-odată?

— Potoleşte-te, dragul meu prieten! a replicat mizerabila. Cine se mai gândeşte încă la morţi?

Don Ramon era cu siguranţă un amator pasionat al frumuseţii feminine şi farmecele Hortensiei nu-l lăsau rece.

Dar nu o dorea decât pentru bogăţia sa, ori mai degrabă a soţului ei, care poseda o avere imensă în patria sa îndepărtată.

— Adorat-o, a murmurat spaniolul, eşti cu totul sigură că cei doi copii nu mai sunt în această lume?

— Atât de sigură pe cât trăiesc eu, a răspuns ea cu voce joasă. Bătrânul Werft şi-a satisfăcut răzbunarea şi când el s-a prezentat în faţa mea şi m-a anunţat că nici un ochi omenesc nu-i mai va revedea pe cei doi copii, m-am liniştit.

Don Ramon nu părea încă pe deplin asigurat, însă nu putea să întârzie prea mult timp. Datoria îl chema pe dunetă, în timp ce trufaşa flotă îţi continua drumul spre răsărit.

Desigur, domnul de Maublanc n-a renunţat la nici un sacrificiu pentru a-i regăsi pe cei doi copii ai săi, atunci când, după moartea primei lui soţii a vrut să-i cheme la el, în Lumea Nouă, şi a aflat că aceştia dispăruseră misterios în timpul traversării. Nimeni nu a putut să-i spună ce se întâmplase cu corabia care-i aducea pe cei doi sărmani micuţi. În aceeaşi epocă guvernatorul Guyanei se recăsătorise. Frumoasa Hortensie, care cobora dintr-o familie nobilă dar săracă, a ştiut să-l seducă pe acest bărbat blajin. Ea i-a promis să fie a doua mamă pentru copiii lui. Nefericitul a crezut-o, fără să se îndoiască defel că încălzea o viperă la sânul său.

Trecuseră trei zile de când se pornise pe mare. Flota ajunsese în arhipelagul numit adesea, mii de insule, în mijlocul recifurilor de corali Bahamas. Se părea că se depăşise toată prudenţa şi toată ştiinţa nautică. Primejdiile ameninţau din toate părţile.

— O epavă! s-a auzit deodată un strigăt de la un bord la altul. Rămăşiţele unei corăbii prinsă între două stânci!... Este încă aproape întreagă!

Nu era probabil să se găsească vreo fiinţă vie la bordul acestei epave. Totuşi, s-au lăsat pe mare nişte şalupe, care s-au îndreptat înspre corabia eşuată, şi bine spus, cocoţată între nişte stânci mari ce-o protejau destul de bine împotriva asaltului valurilor.

Curând după asta s-a reîntors o şalupă.

— Numele corăbiei este încă foarte lesne de citit, au strigat mateloţii. Se numeşte „Speranţa”.

Abia fusese aruncat acest cuvânt de pe şalupă, că i-a răspuns un strigăt de pe una din corăbii şi domnul de Maublanc, ieşit cu totul din fire, a alergat la comandant şi i-a spus cu o voce emoţionată şi întreruptă în acelaşi timp:

— Trebuie să mă duc la corabie! „Speranţa” era vasul care-i

aducea pe copiii mei!… Trebuie să ajung la epavă! Poate că acolo voi găsi vreo urmă a celor ce s-au pierdut. Comandante Ramon, mă socotesc responsabil de toată întârzierea pricinuită de această scurtă oprire.

Vicleanul spaniol s-a scuzat la spusele lui Maublanc, afirmând că el era în plin serviciu, dar o clipă după aceasta guvernatorul s-a îndreptat înspre epavă, lăsând-o pe Hortense la bord.

Da, asta era chiar corabia pierdută. Dar vai! Nu supravieţuiau decât resturile ei! Pe punte, pe care timpul o acoperise cu nisip, răsăreau plante marine. Printre crăpăturile scândurilor ieşeau varecuri şi alte soiuri de vegetaţie marină, făcând ca aceasta să se asemene cu o grădină plutitoare.

Nu se putea pătrunde în interior, care era plin cu apă. Doar puntea rămăsese uscată, ca şi cabina de deasupra teugei de la pupa. Într-acolo s-a îndreptat nefericitul tată în slaba speranţă de a găsi vreun indiciu al prezenţei copiilor săi. N-ajunsese încă la uşă, când doi mateloţi au apărut în faţa lui.

— Acolo înăuntru totul este distrus, excelenţă, a spus unul dintre ei. Dar se află câteva cuvinte scrise cu gudron pe perete, care nu sunt şterse cu totul. Pot fi citite mai bine pe nişte lambriuri albe din lemn. Numai că acestea sunt cuvinte franţuzeşti.

Domnul de Maublanc s-a grăbit să intre în cabină. Acolo tot acoperişul era smuls de către vânturi şi valuri, ce bântuiau aici de un an şi ceva. Însă pe albeaţa unui lambriu se desluşeau nişte caractere negre, care datorită materialului pe care erau imprimate scăpaseră de distrugere. Domnul de Maublanc s-a apropiat cu picioarele tremurând, cu inima palpitând şi iată ce a citit: „Corabia neagră. Toţi au plecat. Singur van der Werft…”

Aici scrisul se oprea deodată, ca şi cum scriitorul ar fi fost împiedicat să-şi termine fraza începută. Deasupra se citeau şi două nume: „Antoinette şi Henri”.

Domnul de Blanc s-a clătinat. Dintre buze i-a scăpat un geamăt surd, asemănător unui horcăit.

— Copiii mei, nefericiţii mei copii! a strigat el. Ei sunt acei care au scris asta! Dumnezeule din cer, trimite-mi un semn ca să ştiu dacă sunt morţi sau dacă mai trăiesc încă. Şi ce semnifică acest nume van der Werft? Acesta-i omul pe care am fost obligat să-l pedepsesc cu severitate cândva din pricina crimelor sale. Dumnezeule mare! Van der Werft se găsea deci la bordul corăbiei? Atunci ultima speranţă este pierdută! El mi-a jurat răzbunare şi se va răzbuna. O simt!

Gata de atac

— Încărcaţi tunurile de la saborduri! Ascuţiţi căngile! Să se aducă muniţii pe punte! Vom naviga cu focurile stinse.

Ordinele răsunau scurt şi hotărât pe puntea unei corăbii cu bordajul destul de jos şi cu aspect ciudat. Această corabie, excepţional de lungă, era urmată de o alta de construcţie asemănătoare, însă mult mai mică. Aceasta din urmă nu era decât slab înarmată, având doar câteva tunuri mici. Dar greementul său demonstra că era un velier rapid, una din acele nave, care chiar cu puţin vânt, puteau să străbată marea cu o viteză ce se credea fabuloasă.

Pe puntea corăbiei mai mari stătea în picioare un bărbat tânăr şi chipeş, îmbrăcat într-un costum pitoresc. Părul în bucle îi era acoperit de un fetru fin împodobit cu pene unduitoare. Mijlocul îi era încins cu o eşarfă de mătase neagră. Ca arme, avea pistoale încrustate cu argint, de un mare preţ, şi o veche şi admirabilă sabie de Toledo.

Acesta era Morgan, temutul căpitan de piraţi.

Corabia avea un echipaj numeros şi era înspăimântător de înarmată. Dar datorită unui aranjament cu totul aparte, tunurile din baterii nu se observau.

Văzută din exterior, se asemăna cu o inofensivă corabie de comerţ.

Piraţii, bătrâni lupi de mare, bronzaţi de toate intemperiile, lucrau pe jumătate goi ca nişte demoni, întorceau tunurile cu lanţurile lor, urcând fără încetare pe punte butoiaşe de pulbere şi ghiulele.

Fără îndoială că şeful nu voia să încerce unul din acele atacuri, în care împingea temeritatea până la nebunie.

Un marinar mai în vârstă, care îndeplinea o funcţie de comandă subalternă, s-a apropiat respectuos:

— Căpitane, a spus el şovăind un pic, oamenii sunt curioşi, ei ar vrea să ştie ce vor înhăţa de astă dată.

Pe buzele subţiri ale tânărului căpitan a apărut un surâs posomorât.

— Vreau să văd şi mai bine din ce fel de lemn sunt făcuţi oamenii mei, a răspuns după o clipă de gândire. Uşorul nostru velier a adus ştirea că flota de aur şi argint este în drum spre Spania, încărcată cu mari comori. Spune oamenilor că eu am pus

ochii pe această pradă, pe această flotă căreia nici un pirat nu i-a frecat ridichea.

Bătrânul era un om care adesea privise adesea moartea în faţă. Totuşi, la aceste cuvinte a tresărit.

— Căpitane, a exclamat el, asta-i cu totul imposibil! Fără îndoială, corabia noastră este rapidă ca un fulger şi formidabil de înarmată. Dar nu putem în acelaşi timp să riscăm lupta cu o jumătate de duzină de vase de război. Aşa ceva Flint nu va socoti potrivit să facă, cu toate că de mai multe ori a căutat flota cu comori. Căpitane Morgan, dacă ne vom arunca în această nebunie vom fi striviţi de numărul lor!

Tânărul şef nu i-a răspuns nimic, dar din două sărituri a fost pe dunetă, în timp ce echipajul auzind câteva cuvinte din conversaţie, se grupase îngrijorat pe punte.

— Băieţi, a tunat vocea puternică a lui Morgan, doriţi să ştiţi pentru ce pregătesc atacul nostru? Ei bine! Vreau să capturez cea mai bogată corabie spaniolă din flota de aur şi argint! Întreprinderea este periculoasă, o ştiu. Puteţi spune că eu vă duc la moarte. Ei bine! Să mă urmeze numai cei ce o fac din toată inima! Ceilalţi pot să rămână pe velierul nostru rapid şi să contemple lupta de la o distanţă respectoasă, sau să întindă pânzele spre locul nostru de refugiu. Cine vrea să mă urmeze la atacul flotei spaniole de aur şi argint?

Braţele bronzate şi nervoase s-au ridicat, agitându-şi pălăriile. Strigătele entuziaste ale piraţilor răsunau ca un tunet.

— Toţi, căpitane! Nici unul nu rămâne în urmă! Nu, nimeni! Condu-ne în infern, să ne luptăm cu diavolul! Te vom urma în focul satanei!

— O ştiam, a răspuns tânărul şef, al cărui piept s-a umflat de orgoliu. Nu m-am înşelat asupra voastră. De această dată vom combina şiretenia cu forţa. Dar dacă ne vor opune rezistenţă, ne vom bate ca leii. Vom evita să vărsăm zadarnic sânge! Acei care nu pot să se apere, sau cer îndurare trebuie să fie cruţaţii, ştiţi asta… Şi acum, pregătiţi-vă!

În mai puţin de jumătate de oră ultimele preparative erau terminate. Corabia-pirat era gătită pentru luptă şi gata de abordaj.

— Se apropie un uragan, căpitane, a spus secundul lui Morgan, arătând o dungă neagră ce se ridica la orizont. O să fie furtună mare.

— O ştiu, a răspuns tânărul şef şi pe această furtună, care nu va întârzia să izbucnească, o voi face aliatul meu. Voi porni

atacul în timpul vântului, al zbuciumului valurilor, prin tunete şi fulgere. Vom apărea dintr-odată ca un vas fantomă, de neoprit şi îngrozitor... Deocamdată pilotul să ţină capul spre nord-est. Acolo vom găsi prada noastră.

Se apropia noaptea şi se lăsa amurgul. Prevestitorii uraganului se făceau deja simţiţi. Rafalele treceau cu şuiere peste valuri risipind într-o puzderie de spumă crestele albe ale talazurilor. Rafalele erau urmate de acalmii, ceea ce era un semn caracteristic furtunilor din marea Antilelor, unde ele apar cu impetuozitate, destul de brusc şi fatale pentru corăbii.

Morgan a trecut să-şi inspecteze corabia. El s-a îndreptat spre tunuri, oprindu-şi ochii de vultur asupra fiecărui om din echipaj şi a coborât în baterii unde se aflau servanţii pieselor.

Era însoţit de secund, atent la ordinele ce i se transmiteau. Deodată el s-a oprit. Un icnet ciudat i-a lovit urechile, ca un geamăt înăbuşit.

— Ce se întâmplă? a întrebat Morgan, încercând să străpungă întunecimea dintre punţi. E bolnav vreun om?

— Nu, căpitane, a răspuns secundul. Este bătrânul van der Werft. El se comportă întotdeauna aşa când se apropie vreo furtună. Oamenii îl iau peste picior, dar îl simpatizează, cu atât mai mult cu cât nu se găseşte la casa lui. Pare să nu fie întotdeauna în toate minţile. Astfel, ori de câte ori se strică vremea, începe să geamă, să se tânguie şi să mormăie tot felul de cuvinte de neînţeles. De altminteri, este unul dintre oamenii cei mai capabili şi mai decişi de la bord şi în luptă ştie să ţină piept adversarilor.

Van der Werft fusese deja în serviciul bătrânului Morgan. Se spunea că ocupase adesea o poziţie onorabilă. Însă nu vorbea niciodată despre trecutul său. Pe timpul când tatăl lui Morgan trăia încă, van der Werft a dispărut într-o zi într-o luptă, când s-a lăsat despărţit de camarazii săi. După un an, a apărut dintr-odată. Dar n-a vorbit niciodată de aventurile lui. Singura explicaţie a fost aceea că fusese luat prizonier şi o sfârşise prin a evada. După aceea, a servit cu credinţă pe tânărul lui şef şi s-a distins în orice împrejurare prin curajul său.

— Apropie-te, Werft, a spus Morgan pe un ton care nu suferea un refuz. Ce ai? Ce înseamnă aceste plânsete?

Bătrânul a ieşit din umbră.

— Căpitane, sunt la postul meu, a zis el, făcând un salut militar. Servesc piesa de la babord. Ai un ordin pentru mine, căpitane?

— Nu, dar de ce gemi aşa? Vreau să ştiu.

Van der Werft a aruncat în jurul său o privire, devenind dintr-odată temător. Faţa i-a căpătat o expresie stranie. Ochii îi străluceau ca cei ai unui nebun.

— Nu le vezi, căpitane? a făcut el arătând câteva lucruri invizibile în întunericul din preajmă. Nu vezi fantomele? Acum ele se ţin la distanţă. Dar când sunt doar eu singur se apropie şi le văd mânuţele albe ce se întind spre mine şi le aud vocile, vocile de copii, care mă roagă şi mă imploră… Căpitane, crezi în stafii?

Morgan era un om de fier. Dar un cuvânt al acestui om l-a făcut să-l treacă fiorii.

— Werft, a spus el cu severitate. Eu te cunosc şi tatăl meu făcea mare caz de tine. Să fie cu putinţă ca tu să fi asasinat copii? Nişte fiinţe fără apărare?… În acest caz locul tău nu va mai fi aici.

— N-am asasinat! a protestat Werft. Nu, nu. Mâinile mele n-au vărsat sânge nevinovat. Şi totuşi, acolo unde sunt ei este moartea!… Căpitane, iată-le din nou pe micile mâini ce mă imploră… Vin să mă caute.

Acesta era un spectacol ce putea impresiona până şi pe cei mai îndrăzneţi; bătrânul s-a agăţat deodată de Morgan, fixând prin întuneric nişte ochi mari plini de spaimă şi văzând în imaginaţia lui surexcitată nişte apariţii, pe care nimeni decât el nu le observa.

— Căpitane, a murmurat secundul la urechea lui Morgan, toate acestea sunt nişte prostii. În vreo luptă Werft o fi primit o lovitură la cap şi de atunci o ia un pic razna. Dar când se bate este întotdeauna primul. Mi se pare chiar că el caută moartea. Cine ştie ce-i sugerează imaginaţia sa bolnavă?

— În acelaşi timp, secundul i-a desprins mâinile lui Werft, care ţineau cu disperare mâneca hainei lui Morgan. El l-a condus la postul său de lângă tun şi acolo bătrânul s-a prăbuşit.

— Nu mă lăsaţi singur, a spus el cu buzele tremurând. Fantomele vin la mine când sunt singur în întuneric. În vuietul furtunii aud glasurile de implorare ale copiilor. Şi totuşi, eu n-am putut să procedez altfel. Am jurat şi nu pot. Gura mea trebuie să rămână pentru totdeauna mută!

Secundul a ridicat din umeri şi s-a întors spre Morgan, care adâncit în gânduri privea în faţa lui.

— În acest moment eu n-am timp, a spus tânărul căpitan. Dar această afacere îmi dă de gândit. Mai târziu voi vorbi din nou cu acest bătrân. Vreau să văd dacă mie, căpitanul său, îmi va

dezvălui ceea ce îi torturează conştiinţa. În prezent mă cheamă lupta şi perspectiva unei prade bogate. Am jurat oamenilor mei să-i îmbogăţesc ca pe nişte regi şi trebuie să-mi îndeplinesc această făgăduială. Ce-mi aduce viaţa? Ea nu este o mare fericire pentru mine… Nu cunosc decât lupta şi răzbunarea!

Când Morgan a revenit pe punte, a fost satisfăcut de iuţeala cu care corabia sa înfrunta valurile. Dar micul velier o luase înainte. El servea ca un fel de cercetaş şi trebuia să dea semnale atunci când observa flota de aur şi argint.

Morgan se ţinea pe dunetă întors spre prova. Privirile sale pline de văpăi scotoceau fără încetare orizontul din faţa lui. Aştepta semnalele velierului, care nu se observa decât ca o mică pată neagră, nesigură, în obscuritatea luminoasă a nopţii tropicale. Deodată a strălucit ceva. O secundă a fost vizibilă sclipirea roşie a unei împuşcături.

— Flota de aur şi de argint! a spus Morgan secundului său de alături. Velierul nostru a descoperit flota. O vom observa curând la rândul nostru.

Corabia alerga ca o săgeată cu toate velele desfăşurate şi fără ruliu. Dimpotrivă, micuţul bastiment şi-a redus pânzele. Acum, de îndată ce-şi îndeplinise datoria, dând importanta veste, trebuia să cedeze trecerea actorului principal.

— Da, iată-i! a spus Morgan întinzând mâna.

Un demon de femeie

Pe flota spaniolă se aştepta o noapte rea. De aceea, corăbiile nu păstrau decât pânzele ce erau strict necesare pentru marş. Restul velaturii era strânsă.

Fără îndoială însă că nu se gândea nimeni la o primejdie iminentă. Corăbiile, foarte solid construite, îşi făcuseră deja probele şi rezistaseră la mai mult de o singură furtună.

Însă amiralul flotei avea în vedere că uraganul putea să producă coliziuni între corăbii şi a ordonat prin semnale să se păstreze distanţe considerabile între bastimentele aflate în marş.

De altfel, nu se aştepta ca pe timpul tumultoasei nopţi ce se pregătea, la vreun alt atac decât cel al forţelor naturii.

Fără îndoială, cei doi piraţi fuseseră semnalaţi, dar le-au luat drept nişte paşnice nave de comerţ.

Domnul de Maublanc părea să fie cam suferind. Era culcat în cabina sa fără să se atingă de mâncare. Medicul de bord care-l văzuse îi spuse că n-avea nevoie decât de odihnă. Corabia naviga la o distanţă regulamentară de celelalte. Primul locotenent veghea la manevre, în timp ce căpitanul Don Ramon mersese la cabina unde-l aştepta frumoasa Hortense.

— Cum merg lucrurile, adorata inimii mele, a murmurat lacomul spaniol.

— Am făcut ceea ce mi-ai propus, a răspuns femeia. Deja l-am pus pe soţul meu să ia prima doză de peşte pe care mi l-ai dat. În acest moment este culcat în cabina sa. Crezi chiar că n-avem de ce să ne temem de a fi descoperiţi?

— Nu-i nici o primejdie, a răspuns căpitanul cu voce joasă. Dacă îi dai, îngerul meu drag, în fiecare zi câte o doză mică acestui bărbat dezagreabil, el va cădea în apatie şi va muri înainte ca să atingem coasta Spaniei. Tu vei moşteni imensa lui avere şi eu mă voi grăbi să te întâlnesc pentru a merge împreună în frumoasa Franţă. Acolo vom cumpăra câteva domenii măreţe şi toate bucuriile şi iubirea ne vor înfrumuseţa viaţa.

— Eşti în întregime sigur, Diego, că medicii nu vor descoperi cauza morţii?

— Garantez, a spus spaniolul cu siguranţă. Nu-i prima oară când fac încercarea cu acest peşte şi doctorii niciodată n-au putut descoperi cauza morţii. Cândva am cumpărat acest drog

cu greutatea lui în aur. Însă el valorează cu cât l-am plătit şi mi-a adus servicii excelente.

— Vai! Diego, eşti groaznic! a murmurat Hortense. Mi-e teamă că într-o zi, când te vei sătura de mine şi mă vei suprima la fel.

Don Ramon şi-a arătat toată indignarea necesară. Nimeni nu-l întrecea pe acest mizerabil în arta prefăcătoriei.

— Vai! Draga mea Hortense, a spus el cu o emoţie bine jucată, mă ofensezi profund şi e nevoie de toată iubirea ce mi-o inspiri ca să uit o atât de crudă injurie. Cum aş putea cândva să mă gândesc să suprim pe cea mai frumoasă creatură ce se află pe pământ? Te idolatrizez, te ador. Toate gândurile mele, toate eforturile le fac ca să devin soţul tău. Nimic nu mă împiedică decât cei doi copii ai bărbatului tău. De când a fost descoperit scrisul acela în vechea epavă nu mai am odihnă. Nu pot să mă reţin de a-ţi spune că cei doi copii ar putea să se ivească.

— Nu te gândi la asta, a replicat ea cu o privire încărcată de tandreţe. Asta-i imposibil. Acest van der Werft, care-l urăşte atât de mult pe soţul meu, şi-a luat obligaţia de a-i face să dispară pentru totdeauna.

— Şi de ce van der Wert îl urăşte atât de profund pe bărbatul tău?

— Am să-şi spun în două cuvinte, a răspuns ea. Van der Werft era cândva funcţionar subaltern la palatul guvernamental. L-am auzit adesea povestindu-şi întâmplările. El s-a dovedit vinovat de un delict grav pe care legea îl pedepsea cu biciuire şi marcarea cu fier roşu. Şi a suportat această sancţiune. Însă el o atribuia doar soţului meu, care a descoperit crima şi s-a legat prin jurământ să se răzbune printr-o ură ucigaşă.

Am avut cunoştinţă despre această situaţie pe când eram încă în Franţa. Planul meu a fost repede fixat. M-am îndreptat spre Guyana, ştiind bine că nu-mi va fi prea greu să-l cuceresc pe slabul Maublanc. Acolo se aflau destul de puţini europeni frumoşi şi am triumfat fără luptă. Werft, cu care eu m-am înţeles în secret, a plecat în Franţa cu instrucţiunile mele, pe care le-a executat cu îndemânare. El a reuşit să se îmbarce, fără ca domnul de Maublanc să aibă cunoştinţă şi s-a întors spre Guyana pe o corabie ce-i purta pe cei doi copii ai soţului meu. Conformându-se recomandărilor mele, a ştiut să aranjeze totul de aşa fel pe timpul călătoriei, încât copii au dispărut. Sunt sigură că în nebunia lui de a se răzbuna, Werft i-a ucis fără îndurare.

— Aşa mă gândesc şi eu, a răspuns Ramon. Este clar că atunci

când un om a fost tratat cum fusese el, acesta nu mai cunoaşte mila. Şi acum, dragă, fii prudentă, nu da niciodată mai mult de o doză mică, aşa cum ţi-am arătat. Vor trece vreo câteva săptămâni înainte ca guvernatorul să scoată ultimul său oftat. Dar nici un medic nu va putea să presupună, nici să constate vreo urmă de otrăvire. Toată lumea va crede că domnul de Maublanc a murit în urma unei febre pernicioase.

Ei au continuat această conversaţie moralizatoare, până ce o bubuitură puternică a răsunat pe punte. Don Ramon a tresărit. A auzit echipajul alergând de colo în colo. Furtuna părea să fi izbucnit cu violenţă. Din capătul de sus al scării ajungeau strigăte şi tropote.

Căpitanul s-a smuls din braţele lui Hortense şi a urcat grăbit.

Luptă nocturnă

Când a ajuns pe punte, Ramon a constatat că furtuna făcea ravagii. Dar nu atinsese cel mai înalt grad de intensitate, ca să provoace acea teamă, ascultând vacarmul.

— Ce-i acolo? a întrebat el pe un marinar din apropiere. Ce înseamnă tot acest vuiet? Această vijelie nu poate să facă nici cel mai mic rău unui vas bine construit.

— Ai dreptate, comandante, a răspuns matelotul, dar zgomotul are o altă cauză. Una din corăbii pare să fi fost rău pilotată şi se află alături de noi. I-am observat catargele şi velele. Primul locotenent se teme de o ciocnire.

Don Ramon s-a grăbit spre dunetă, de unde putea mai bine să îmbrăţişeze cu privirea în jur.

Noaptea se făcuse destul de întunecată. Abia se vedeau sclipirile pe intervalele crestelor albe ale valurilor. Înaintea şi în urma lui, don Ramon a observat focurile de poziţie ale altor nave. Toate îşi continuau drumul la distanţele prescrise.

— Ce se petrece? l-a întrebat pe primul locotenent. Una din corăbii vine spre noi?… Nu i-ai dat totuşi semnale?

— S-au făcut semnale, căpitane, a spus ofiţerul, dar vecinul nostru nu răspunde. Şi spre marea mea mirare, poartă încă pânzele. Sunt nişte velele albe, pe care le-am văzut dintr-odată, de foarte aproape.

— Vai! a strigat domnul Ramon. Să-şi fi pierdut cârma? Pentru mine aceasta nu poate fi decât o corabie care ne-a precedat în şirul nostru. Dar nu-mi pasă, trebuie să răspundă la semnalele noastre.

Comandantul nu şi-a terminat aceste ultime cuvinte, că velele albe au apărut chiar lângă navă. Dar era pe cale de a-şi strânge pânzele.

— Ciudat! a murmurat primul locotenent. Corabia pare să înainteze şi mai mult, de parcă nu ne-ar vedea bordajul.

— Mai dă nişte semnale! a mai strigat Ramon. Fă-le cu foc roşu pentru a evita coliziunea şi avariile. Atenţie, semnalele!

Atunci a răsunat o altă voce. Ca şi cum ar fi fost aeriană, ea trecea pe deasupra urletului vântului şi a vuietului valurilor.

— Atenţie, băieţi! Pregătiţi-vă de luptă! La abordaj!

— *Caramba!* a înjurat don Ramon. Ce înseamnă asta?

— Este o glumă proastă? Cine a vorbit? Atenţie, voi ceilalţi de

colo!

Răspunsul a fost un trosnet formidabil. În acelaşi timp, o jumătate de duzină de căngi grele de fier s-au năpustit pe bordajul vasului spaniol, legate de celălalt bord prin cabluri groase.

— Urmaţi-mă! a reluat vocea aceea aeriană prin furtună. La abordaj!

— Blestem! a urlat don Ramon, apucând pistolul de la centură. Hei! Apăraţi-vă, mateloţi! Cine e acest nenorocit?

Echipajul spaniol era parţial înarmat. Cu toate acestea, toţi au dat înapoi înspăimântaţi atunci când a apărut pe punte ca izvorând din mare un om tânăr, frumos la chip, admirabil făcut, şi a cărui fiecare mişcare trăda supleţe şi forţă.

Penele i se ondulau pe pălărie. În mâna dreaptă ţinea o spadă scânteietoare, în cea stângă un pistol. Alături de el se îngrămădeau oameni înarmaţi, nişte apariţii neliniştitoare, cu pielea bronzată, evident căliţi, cu săbii late între dinţi, cu centuri garnisite cu arme silenţioase, dar tot pe atât de înfricoşătoare.

— Predaţi-vă! a strigat tânărul şef, care a sărit pe punte în mijlocul soldaţilor şi marinarilor încremeniţi. Orice rezistenţă este zadarnică, spaniolilor! În faţa voastră se află Morgan!

După aceste cuvinte a urmat o confuzie de nedescris. Câţiva spanioli au sărit peste bord ca să se salveze prin înot. Alţii s-au ascuns în cală, ceilalţi mai curajoşi şi-au apucat armele. În general, echipajul corăbiei era numeros. Şi până în clipa aceea pe punte nu se afla decât un pumn de oameni.

— Asupra bandiţilor! striga don Ramiro din înaltul dunetei. Respingeţi-i, aruncaţi-i în apă!

Potrivit felului său, Morgan era de o îndrăzneală nebunească. Se găsea aproape singur înconjurat de vreo patruzeci de spanioli, soldaţi şi marinari, care îşi îndreptau pistoalele asupra lui. La un moment dat, şeful mult prea cutezător, părea pierdut. Însă nu era un om care să-şi piardă şi prezenţa de spirit. El s-a repezit ca un leu asupra mulţimii de spanioli, dispreţuind pistolul, însă secerând cu sabia totul în jurul său. Au răsunat împuşcături, ale căror flăcări luminau noaptea. Gloanţele fluierau din toate direcţiile, dar nici unul nu l-a atins pe temerarul Morgan. În acelaşi timp, piraţi au început să-l urmeze cu eficacitate pe şeful lor. Se luptau cu grelele căngi de abordaj, cu săbiile, cu cuţitele şi cu mânerele pistoalelor. Pe puntea plină de sânge s-a angajat o luptă groaznică. Mai întâi spaniolii au părut să aibă un avantaj. Se părea că numărul lor că avea să zdrobească pumnul de piraţi.

Dar lucrurile şi-au schimbat dintr-odată înfăţişarea.

Flibustierii s-au urcat prin abordaj în masă. Într-o clipă pe spanioli şi pe piraţi i-a despărţit un mare val de oameni. De cum s-a ajuns bord la bord, masa piraţilor s-a aruncat în ajutor şi a invadat cele două teuge ale galionului.

Ei au sosit chiar la timp. Şeful lor, acest Morgan pe care-l iubeau, se zbătea din toate puterile în acea amestecătură, izolat de tovarăşii săi, aproape redus la neputinţă. Aceştia se năpusteau plini de mânie, croindu-şi drum cu grelele lor căngi până la Morgan. Pretutindeni zăceau morţi şi răniţi, piraţi şi spanioli, amestecaţi.

Lupta se apropia de dunetă. De cum începuse încăierarea, a coborât şi primul locotenent. El se apropia cu îndrăzneală, în timp ce don Ramon, tot atât de laş pe cât era de perfid, se gândea să nu-şi expună viaţa şi căuta un loc unde să se ascundă în siguranţă.

Apropiindu-se deznodământul, lupta devenea tot mai sălbatică. Spaniolii rezistau cu o îndârjire ce făcea onoare curajului lor. Piraţii se băteau şi ei, ca nişte demoni. Dar furia lor s-a potolit atunci când au văzut sânge pe mâneca lui Morgan. Cu toate acestea, această rană nu părea să-l incomodeze, aşa cum o lovitură de suliţă primitivă nu-l incomodează pe un leu. Cu mâna dreaptă tăia şi dobora, aruncând greaua şi lunga sa spadă cu o uşurinţă de parcă ar fi avut o sabie uşoară de paradă. Rezistenţa spaniolilor începea să cedeze. Curând nu s-au mai văzut decât câteva grupuri izolate de combatanţi, în timp ce o parte din echipaj, de-acum descurajat, cerea îndurare. Oamenii lui Morgan erau la fel de disciplinaţi pe cât de bravi. Hotărâţi în faţa unor combatanţi atâta timp cât aceştia se luptau, ei îi lăsau căpitanului Flint cruzimile barbare împotriva învinşilor săi şi îi cruţau întotdeauna pe acei care cereau îndurare. A fost auzit dintr-odată Morgan cerând în termeni hotărâţi să nu se facă nici cel mai mic rău acelora care erau dezarmaţi.

După o jumătate de oră piraţii erau stăpâni pe corabie. Lăsându-i deocamdată pe răniţi în suferinţele şi gemetele lor, ei s-au apucat înainte de toate să pună în siguranţă preţioasa pradă. În ce priveşte celelalte treburi, norocul l-a servit pe Morgan până la capăt. Furtuna în creştere acoperise vuietul luptei. Nu fusese trasă nici o lovitură de tun. În sfârşit, teama de o coliziune pe această vreme rea şi întunecoasă obliga vasele din convoi să menţină o distanţă respectuoasă unele faţă de celelalte, în aşa fel că doar pe o singură corabie dintre cele mai

apropiate sub vânt s-au auzit nişte zgomote neobişnuite ce puteau fi luate drept pocnete de pistolete.

Dar întrucât bastimentul avea o vergă ruptă, echipajului acelei corăbii îi era de ajuns să lupte împotriva furtunii şi să nu se preocupe de aceste zgomote.

Piratul lung şi cu bordajul jos se ţinea lângă bordul înaltei corăbii spaniole şi se ascundea în umbra ei.

Dar norocul îl mai favoriza pe Morgan şi în alt fel. Vasul lui don Ramon transporta cele mai preţioase comori ale flotei. În cală era stivuită o enormă cantitate de aur şi argint Un matelot speriat a dat indicaţiile necesare şi piraţii, plini de o bucurie de nestăvilit, au făcut să sară cu ajutorul căngilor şi al levierelor poarta buncărului cu lingouri.

Morgan era acolo în mijlocul oamenilor săi. S-a încercat să i se vadă rana, dar a refuzat orice asistenţă.

— Nu pierdeţi timpul, băieţi. Fiţi atenţi la celelalte corăbii, care ar putea fi atrase spre noi şi atunci am putea fi repede înconjuraţi. Grăbiţi-vă să transportaţi aceste bogăţii la bordul nostru! Fiecare minut este preţios.

Piraţii executau cu zel şi întocmai ordinele căpitanului lor. Au făcut un lanţ şi îşi treceau între ei preţioasele bare de metal, ca într-un incendiu, cum se trec găleţile de apă. Ultimul din lanţ le lăsa pe bord, unde erau arimate în cală.

Bătrânul secund al lui Morgan se afla la cârma corăbiei spaniole şi comanda manevra, în aşa fel încât să continue marşul păstrând poziţia în flotă.

Toate acestea se petreceau mai repede decât s-ar putea spune. Morgan era pretutindeni în acelaşi timp, când printre prizonierii ţinuţi la respect de către un pumn de oameni de ai săi, când impulsionând transferul lingourilor, sau din nou lângă locotenentul lui de la cârmă.

Furtuna începea să devină staţionară, neintensificându-se, dar nici slăbind. Vântul sufla, marea mugea, valurile se ridicau la o înălţime de nemăsurat. Însă acesta nu era unul din acele uragane ce răscoleau atât de frecvent marea Antilelor. Cu toate acestea, era de temut să-şi sporească violenţa. Cerul devenise negru ca cerneala şi nimeni nu ar fi putut spune ce se ascundea în spatele lui. De pe vasul amiral pleca din timp în timp câte o lovitură înăbuşită de tun. Acesta era semnalul care cerea ca flota să-şi menţină calea.

Unde se afla don Ramon în tot acest timp? Când lupta ajunsese în toi, acest laş se grăbise să coboare la cabine, fără să-

şi scoată nici sabia, de care de obicei făcea atâta paradă. El a văzut cu satisfacţie că piraţii nu se gândeau să ocupe acea scară, ştiind că bogăţiile unui galion nu sunt în cabinele ofiţerilor.

În acel moment ar fi avut datoria să meargă la baterie şi să tragă cu tunul de alarmă. Însă don Ramon avea alte treburi în cap. El s-a furişat încet prin întuneric, oprindu-se din timp în timp pentru a asculta. Deodată a auzit un geamăt slab şi s-a aplecat. Jos era ghemuită o femeie, pe care teama o făcea să tremure din toate membrele. Aceasta era frumoasa Hortense. Ea auzise zgomotul luptei şi se temea pentru viaţa sa.

— Vai! Diego, a exclamat ea atunci când l-a recunoscut pe comandant, pe care îl luase drept un pirat. E groaznic! Bărbatul meu a vrut să urce ca să ia parte la luptă, pe care noi am auzit-o distinct deasupra capetelor noastre. Dar este atât de slab, încât nu a putut să se scoale. Oh, Dumnezeule! Diego, piraţii au capturat corabia şi noi vom fi ucişi.

— Nu, iubita mea, a răspuns netrebnicul. Poţi fi liniştită. Într-adevăr, piraţii au surprins corabia, dar acesta-i Morgan cu oamenii săi!

— Dumnezeule mare! a gemut Hortense. Acest om de speriat, despre care se vorbesc atâtea grozăvenii! Acest monstru! Ne va masacra pe toţi!

— Nu, nu ai teamă, a replicat Ramon. Am auzit vorbindu-se despre Morgan, pentru a-l cunoaşte bine. El nu se luptă cu cei fără apărare şi se îndepărtează de acei care nu-i se opun. Pentru moment el este ocupat cu oamenii săi ca să transporte aurul şi argintul. Când îşi va pune în siguranţă prada, se va îndepărta sub protecţia furtunii.

— Dar nu va lua cu el corabia? a gemut Hortense.

— Nici o primejdie, a răspuns Ramon. Ce să facă cu acest bastiment greu, el care are nevoie de atâta rapiditate în mişcările sale? Această corabie nu are nici o valoare pentru el. Am auzit când le cerea oamenilor să se grăbească. Le spunea că trebuie să plece înainte ca flota să prindă de veste şi să se dea alarma. Morgan se va mulţumi cu lingourile. El va dispare în noapte şi în furtună, cum a şi venit. Lupta s-a terminat şi în ce ne priveşte nu avem decât să stăm aici, până ce totul va reveni la calm.

Însă Hortense nu era liniştită. Ea se temea ca nu cumva căpitanul de piraţi să facă să sară în aer corabia. Poate, se gândea ea, şi la o posibilă captivitate.

— Mi-e teamă, mi-e destul de teamă! a suspinat mizerabila.

— Ascultă-mă, a reluat don Ramon. Mi-a venit o idee pe care am s-o execut. Sunt convins că Morgan va părăsi corabia fără întârziere şi va fugi cu prada sa pe splendidul său velier. A avut loc o luptă sângeroasă, puntea este plină de morţi şi de răniţi. Ei bine! Se va afla un mort în plus, a continuat el, în timp ce ochii îi străluceau de sclipiri diabolice. Vezi, dragă Hortense, primul nostru proiect era bine combinat. Dar trebuie de profitat de împrejurări şi am să te fac curând cea mai bogată moştenitoare care trebuie să fii.

— Imediat? a făcut ea ridicând involuntar privirea.

Spaniolul şi-a tras pumnalul de la centură.

— Soţul tău este culcat acolo, slab şi neputincios. Mă voi strecura până la el şi îi voi înfige pumnalul în inimă. Se va crede că l-au omorât piraţii şi tu vei mărturisi ca şi mine. Iată o ocazie care nu se va mai ivi niciodată. Această singură lovitură de pumnal ne va îmbogăţi pe amândoi. Lasă-mă să trec, dragă. Vreau să intru. Într-o clipă, acest soţ detestat va fi mort şi toată lumea va crede că guvernatorul Guyanei a căzut victimă a piraţilor.

Prizonierii lui Morgan

Domnul de Maublanc se odihnea, palid şi slab, pe pat, în cabină. Nefericitul tată şi nu mai puţin nefericitul soţ, asculta tumultul de sus. În mâna dreaptă îşi ţinea sabia, căci guvernatorul era un brav şi în ciuda slăbiciunii, el ar fi vrut să alerge pe punte şi să-şi folosească arma lui credincioasă. Dar de fiecare dată când încerca să se ridice, recădea epuizat pe culcuşul său.

— Să fie oare febra care-mi arde măduva din oase? a murmurat această sărmană victimă a unei viclenii infernale. Să mă fi atins chiar acum, când am spus adio smârcurilor din acea colonie îndepărtată. Să mi se apropie moartea? E de mirare, îndeosebi după odihna de la amiază, să resimt această ciudată slăbiciune. Membrele mi se par să fie cu totul de plumb. Ce poate să însemne asta? Oare totuşi, mai am puterea să ţin o sabie în mână?

A mai făcut încă un efort pentru a se scula. Înaintea ochilor i s-a întins o ceaţă cenuşie ce se dezvolta din ce în ce mai mult. Şi totuşi, nu era mort, însă îl dobora o perfidă şi de neînvins slăbiciune.

Gălăgia de deasupra lui l-a împiedicat să audă un uşor fâşâit dinspre uşă. Aceasta s-a deschis încetişor şi a lăsat să treacă capul unui om, ale cărui trăsături regulate şi frumoase nu aveau mai puţin o expresie infernală şi hidoasă. Acesta era laşul comandant Ramon, care în timp ce piraţii îi prădau vasul, nu se gândea decât la criminalele sale planuri. Şi în urma lui s-a ivit un al doilea cap, capul unei femei, frumoasă şi ea, însă nu mai puţin respingătoare. Aceasta era Hortense, soţia guvernatorului, care voia să vadă cum Ramon îi asasinează bărbatul.

Guvernatorul nu a observat nimic. El avea spatele întors spre uşă. Soarta lui părea inevitabilă. Don Ramon se apropia cu paşi de lup, ţinând un pumnal scânteietor în mâna dreaptă. A ajuns lângă pat şi a ridicat braţul. Pumnalul s-a îndreptat spre grumazul nefericitului fără apărare. Hortense s-a aplecat prin uşă fixând oribila scenă cu ochi învăpăiaţi. Nimic nu putea să salveze viaţa guvernatorului. O secundă şi totul era făcut. Însă s-a auzit un salt… un strigăt… Hortense a fost aruncată cu violenţă la o parte şi în spatele domnului Ramon s-a ridicat un om de statură înaltă, ca o fantomă ce izvora din pământ.

— Asasin josnic! a răsunat o voce sonoră în liniştea cabinei.

Don Ramon a scos o înjurătură sălbatică şi s-a întors ameninţător cu pumnalul. Dar necunoscutul apărut atât de neaşteptat, a ridicat pumnul şi asupra capului ucigaşului s-a abătut o lovitură formidabilă, care l-a trimis rostogolindu-se pe podea, urlând zăpăcit.

Hortense a vrut să fugă, dar era prea târziu. Învingătorul lui don Ramon a sărit spre ea şi i-a prins cu o mână de fier braţul rotund şi alb. Aceasta a slobozit un strigăt de durere şi frică.

— Era să se comită o crimă aici, a tunat vocea lui Morgan. Hei! Andre, Pieter, Jean, coborâţi!

— Iată-ne, căpitane, au răspuns nişte voci de sus. Paşi grei cutremurau scara şi în faţa ochilor îngroziţi ai lui Hortense au apărut trei flibustieri cu înfăţişări sălbatice.

— Ţineţi această femeie, a poruncit Morgan, calm şi rece. Dar nu-i faceţi nici un rău. Pieter, asta-i treaba ta. Andre şi Jean, voi amândoi, conduceţi-l pe acest om pe punte. După asta vom vedea.

Ordinele au fost executate tot atât de repede pe cât au fost date. Hortense a fost târâtă gemând pe punte, în timp ce ceilalţi doi oameni îl duceau pe asasin, mereu buimăcit.

Cât priveşte pe Morgan, el s-a aplecat deasupra guvernatorului, care-l fixa cu ochii mari deschişi şi cu totul uluit.

— Am venit la timp, a început piratul. Spune-mi, de ce soţia dumitale a vrut să te ucidă?

Domnul de Maublanc a bâlbâit câteva cuvinte de neînţeles. El părea pe punctul de a-şi pierde cunoştinţa.

— Încearcă să spui un cuvânt! Cine eşti dumneata? l-a mai întrebat Morgan.

Domnul de Maublanc şi-a adunat ultimele puteri şi şi-a murmurat numele.

— Guvernatorul Guyanei! a strigat Morgan. Ah! El adesea i-a oferit câte un serviciu tatălui meu, ştiu asta, am citit în hârtiile sale. Vreau să aflu pentru ce această canalie spaniolă a atentat la viaţa unui francez? N-am vreme de pierdut, trebuie să mă îndepărtez. Dar am să te încredinţez acestor trei oameni. Viitorul se va însărcina să lămurească acest mister.

Morgan nu era omul care să şovăie. El s-a aplecat din nou asupra omului neputincios, l-a luat ca pe un copil în braţele sale robuste, în acelaşi moment când domnul de Maublanc şi-a pierdut cunoştinţa, şi l-a dus pe punte.

Tânărul mai vedea încă oamenii trecându-şi lingourile de aur şi

argint, însă unul dintre ei l-a anunţat că toată comoara se va afla curând în deplină siguranţă.

— Căpitane, i-a mai spus omul, furtuna bântuie întruna, dar mi se pare că celelalte corăbii ale escadrei încep să bănuiască ceva. Cea care vine în urma noastră a dat deja semnale. Ne-am ferit să răspundem, pentru a nu le întări temerile. Buncărul cu comori este de altminteri aproape gol. Se poate spune că acţiunea noastră a reuşit în mod strălucit.

Morgan a aruncat o privire spre pupa. Mai încolo, mai departe în urmă, se contura masa unei alte corăbii. Luminile ei roşii străluceau prin pâclă. S-a ridicat o rachetă fluierând, în timp ce o altă lumină făcea să strălucească cerul: aceasta a iluminat puntea acoperită cu morţi.

— Condu-o pe această femeie la bordul nostru, a ordonat Morgan. Închide după ea de două ori, la fel şi pe spaniol. Cât priveşte pe gentleman, du-l în cabina mea şi culcă-l pe patul de odihnă. Fă-o repede. În câteva minute vom părăsi corabia cucerită.

Piraţii lucrau cu o hărnicie extremă. Lingourile de aur şi de argint zburau din mână în mână. Curând au sosit şi ultimele, căzând cu vuiet pe puntea piraţilor.

— Adunarea! a comandat căpitanul. Lungul lanţ s-a rupt cu o precizie militară. Aceşti oameni cutezători s-au adunat în jurul şefului lor, care i-a privit cu un orgoliu vizibil.

— Vouă tuturor, a zis Morgan cu vocea lui vibrantă, vitejii mei camarazi, vă mulţumesc! Aţi luat o corabie din mijlocul flotei de aur şi argint. Nimeni nu o va face după voi!

— Şi nimeni nu are un căpitan ca al nostru! a strigat secundul, căpitan cu care noi îi putem face fără teamă o vizită satanei. Trăiască căpitanul Morgan!

Şi sfidând primejdia, aceşti neînfricaţi, ce au sfidat furtuna şi mugetele valurilor, au slobozit un astfel de ura, încât a ajuns pe corabia ce naviga în urma lor.

A răsunat o lovitură înăbuşită de tun. I-au răspuns altele şi la lumina flăcărilor piraţii au văzut că vasele flotei şi-au oprit mersul şi încercau să se concentreze.

— Acum e de ajuns, a spus Morgan. Prada noastră e uriaşă. Aceşti mateloţi de pe corabia asta, care supravieţuiesc, pot să-şi păzească bătrâna şi greaua carcasă. În ce ne priveşte, o s-o întindem!

O clipă după aceea, nişte siluete întunecate au alunecat de-a lungul parâmelor puternic întinse cu căngile. Apoi acestea au fost

desprinse una câte una. Morgan a rămas ultimul pe puntea spaniolului, pentru a ridica el însuşi ultima cange şi a sărit cu elan pe bordul său, unde a fost primit cu aclamaţii.

Mai înainte de toate trebuia să iasă rapid în larg, cu singura grijă de a pune preţioasa lui pradă în siguranţă. Altfel, n-ar fi fost un asemenea Morgan.

— Îndepărtează-te de spaniol, a comandat pilotului şi pune capul pe corabia cea mai apropiată, încât să treci cât mai aproape de ea. Am încă un cuvânt de spus acestor domni.

În picioare la prova, vizibil la lucirea luminilor, şeful cu o înfăţişare mândră, se ţinea de o parâmă, în timp ce corabia sa alerga spre corabia spaniolă.

Au fost observaţi şi s-au schimbat nişte semnale.

S-au tras mai multe lovituri de tun.

Cu toate acestea, corsarul se apropia. Îndemânaticul pilot a făcut o voltă în vânt, în aşa fel încât, pentru un moment, a rămas aproape nemişcat, foarte aproape de spaniol. Cerul se făcuse de un galben de pucioasă, iluminat de zig-zag-urile nenumăratelor fulgere. Spaniolii vedeau distinct vasul străin şi pe tânărul bărbat în picioare pe punte.

Morgan şi-a ridicat pălăria cu pene şi a agitat-o, salutând ironic pe spaniolii ce se înghesuiau să privească pe deasupra bastingajului.

— Nu vă obosiţi, domnilor, a strigat căpitanul de flibustieri cu o voce ce domina rostogolirea tunetelor şi vacarmul valurilor. Păstraţi rachetele şi pulberea pentru saluturi regulamentare, când veţi ajunge în port.

— Cine eşti tu? Ce fel de bastiment? s-a ripostat de pe bordul spaniolului.

— Veţi afla cât de curând, a replicat Morga, râzând întruna. Dar vreau să vă spun mai întâi că este zadarnic să vă preocupaţi de corabia care se află înaintea voastră. Ea nu mai conţine preţioasa încărcătură, pe care am luat-o la bordul meu, după ce am acostat galionul în mijlocul flotei voastre de aur şi argint. Adio, domnilor spanioli. Şi dacă amiralul vostru vă întreabă de numele celui care i-a stricat buna dispoziţie, puteţi să-l salutaţi din partea lui Morgan, căpitanul de piraţi. La revedere, domnilor. La revedere!

Au răsunat strigăte de mânie, urmate de ordine grăbite şi tunarii au alergat la piese. Dar pilotul corsar dăduse o lovitură de bară. Într-o clipă, prova a dispărut în spuma valurilor. S-a ridicat însă cu rapiditate, ca un cal aprig, care se îndoaie de şale.

Uşoara corabie s-a pierdut în întuneric, salutată de câteva proiectile, care au făcut să ţâşnească valurile în dreapta şi stânga, fără a o atinge.

Nu se putea gândi nimeni la urmărirea acestui curajos. Alerga ca un demon şi curând a fost în afara bătăii ghiulelelor, pe care spaniolii continuau să le trimită la întâmplare în toate direcţiile.

În acest moment micul velier a reapărut şi el şi s-a apropiat ca să se alăture vasului principal, care răsuna de strigăte de bucurie. Atunci Morgan s-a îndreptat spre cabină.

Secretul muribundului

Când Morgan a deschis uşa încăpătoarei sale cabine, prima lui privire a căzut pe domnul Maublanc, care era şi acum întins pe patul de odihnă. Însă în acelaşi timp tânărul şef a auzit un geamăt înăbuşit şi întorcându-se, a observat doi dintre oamenii săi agitându-se pe lângă un al treilea.

— Iertare, căpitane! a spus unul dintre oameni, îndreptând o privire întrebătoare spre Morgan. Acesta pe care îl îngrijim este bătrânul van der Werft. Gloanţele spaniolilor l-au rănit grav. Întrucât lipsea un loc, noi l-am adus aici. Ne temem că nu va mai dura multă vreme şi atunci…

— Şi atunci? a întrebat Morgan, deoarece omul şovăia să continue.

— Bătrânul van der Werft a ţinut un discurs destul de ciudat!… părea să aibă ceva cu acest gentilom, care este întins aici leşinat. El a pronunţat blesteme înfricoşătoare împotriva lui, ca şi cum ar fi fost duşmanul său de moarte.

Morgan era surprins. Aceasta era o nouă enigmă ce se ivea în faţa lui? Deci van der Werft îl cunoştea pe guvernator, pe el, despre care auzise destul de adesea lăudându-i-se nobleţea caracterului.

El s-a apropiat involuntar de patul de campanie pe care era întins van der Werft. I-a fost suficientă o privire pentru a vedea că deasupra rănitului plana moartea. În pieptul bătrânului pirat pătrunsese un glonţ spaniol. El horcăia înfundat şi dezagreabil, în timp ce cu ochii iritaţi îşi îndrepta priviri veninoase spre guvernator.

— Oh! Pot să-i spun! gâfâia bătrânul bandit. Pot să-i spun că eu sunt cauza celei mai îngrozitoare dureri pentru mine pentru că fiii săi…

Într-un spasm de agonie, s-a întors cu spatele.

Morgan s-a apropiat de guvernator, a luat o sticlă şi l-a făcut pe bolnav să bea o înghiţitură din conţinutul ei. Efectul a fost magic. Domnul de Maublanc a deschis ochii cu un suspin lung şi a privit în jurul său cu un aer mirat.

— Unde mă găsesc? a bâlbâit el. Cine m-a adus aici?

— Cunoaşteţi pe acest om? a întrebat Morgan arătându-l cu degetul pe rănit.

Domnul de Maublanc s-a ridicat pe şezut şi l-a privit pe rănit.

Dintre buze i-a scăpat un strigăt nearticulat.

— Ei cum? a spus el cu voce slabă. Mă înşală ochii? Este o viziune de bolnav? Iată-l pe van der Werft care m-a înşelat altădată. Eu l-aş fi iertat atunci, dar forţa trebuia să rămână la dispoziţia legii. Judecătorii sunt aceia care i-au pronunţat sentinţa şi nu eu. Dumnezeule atotputernic! Îmi amintesc… El este acela care s-a găsit pe bordul „Speranţei”, corabia care-mi aducea copiii în Guyana.

Domnul de Maublanc a coborât cu greutate de pe pat, a trecut clătinându-se prin cabină şi s-a aruncat în genunchi în faţa culcuşului pe care era culcat piratul muribund.

— Van der Werft, a început el pe un ton implorator, ai jurat să te răzbuni pe mine, o ştiu. În timpul traversării noi am găsit epava „Speranţei” şi am citit în cabină ultimele dorinţe ale copiilor mei, a dragilor mei dispăruţi. Ai milă de amărăciunile mele! Mă vezi îngenuncheat în praf înaintea ta. Nu-mi spune decât un cuvânt, un singur cuvânt. Numele tău este scris de mâna unuia din copiii mei. Van der Werft, în numele chinurile lui Hristos, ce ştii de soarta lor?

Piratul n-a răspuns. Nu se citea în ochii lui decât expresia unei răzbunări ce nu se potolea.

— Van der Werft, a reluat nefericitul tată, ai milă de jalea mea de neexprimat! Spune-mi, ce au devenit sărmanii mei copii? Werft, ai milă de un tată disperat. Eu nu am putut să calc legea. Nu-i vina mea că tu ai fost biciuit.

Piratul muribund şi-a ridicat cu greu capul.

— Nu voi spune nimic, a şuierat el. Am jurat să mă răzbun pe dumneata numai pentru că ai lăsat ca legea să-şi urmeze cursul. Voi duce jurământul meu în mormânt. Şi vei continua să fii torturat de această durere infernală. Vai! Asta-i o satisfacţie pentru mine! Mor, dar cu un râs de bucurie pe buze, odată ce m-am răzbunat destul de bine.

Nefericitul tată a întins rugător mâinile spre cel care îi fusese altădată subordonat.

— Copiii mei, copiii mei! a gemut el. Werft, dacă mai crezi în Dumnezeu, ai milă de mine! Ce s-a întâmplat cu iubiţii mei copii? Spune-mi, tu mă ucizi!

— Nu, nu, a hârâit piratul, tu trebuie să trăieşti, să trăieşti în chinuri groaznice, să nu poţi muri înainte de a fi torturat de cele mai înfricoşătoare întristări. Eu voi merge acolo jos şi nu la Dumnezeu. Nu, eu voi merge în infern, o ştiu. Ei bine! Dumneata vei rămâne în infernul de pe pământ. Asta-i răzbunarea mea. Şi

de aş putea să-ţi spun ceva înainte de a muri, aş scoate strigăte de bucurie, dacă aş avea destul suflu!

Nenorocitul tată voia să-i mai vorbească, dar Morgan s-a apropiat de el. L-a ridicat cu braţul său puternic.

— Dumneata să îngenunchezi în faţa lui Dumnezeu, însă nu în faţa oamenilor, a spus el. Am să vorbesc la rândul meu.

— Vai! Lasă-mă să îngenunchez în faţa lui! Vreau să-l rog până ce va avea milă de nefericirea mea şi va scoate vreun cuvânt care să-mi îndepărteze îndoiala groaznică ce-mi torturează inima.

— Nu, nici un cuvânt în plus! a replicat căpitanul cu o voce poruncitoare, însă fără mânie. Andre, susţine-l pe acest gentilom.

— Van der Werft, a reluat Morgan întorcându-se spre camaradul de piraterie, eşti şi acum asociatul meu? Te gândeşti mereu la jurământul acela de credinţă pe care tu mi l-ai dat?

— Da, căpitane, spus van der Werft, încercând fără să vrea să salute. În primejdie şi înaintea morţii eu l-am respectat, pentru tine şi tatăl tău. Ultimul meu cuvânt va dovedi din nou fidelitatea mea: trăiască, căpitanul meu Morgan!

— Bine! a răspuns tânărul şef. Fac apel la sentimentul cu care ţi-ai păstrat devotamentul faţă de mine. Ai refuzat să răspunzi implorării şi umilinţei de la genunchii tăi. De data aceasta eu sunt acela care-ţi cer să-mi spui ce ştii despre cei doi copii pe care tu i-ai însoţit. Să nu mă minţi! Eu am surprins secretul acelui cuplu dezonorant, care a iniţiat o crimă, însă care nu cunosc soarta nefericiţilor copii. Werft, unde i-ai lăsat pe cei doi?

— Nu-ţi voi spune, a zis muribundul într-un horcăit. Voi duce secretul cu mine în infern. Vreau să mor!

— Nu înainte de a vorbi! a spus Morgan cu o voce tunătoare. Aici se află căpitanul tău, care îţi aduce aminte de jurământul tău de credinţă. Unde sunt copii? Să-mi răspunzi, vreau să ştiu imediat, înainte ca tu să mori, Werft! Îţi ordon, eu Morgan, căpitanul tău!

Cei prezenţi nu s-au putut reţine de a se cutremura văzându-l pe tânărul bărbat aplecându-se spre muribund şi aruncându-i în adâncul ochilor o privire fulgerătoare.

Acesta era însuşi omul care ştia să comande celor mai sălbatice fiinţe şi să obţină de la cei mai rebeli supunere şi devotament! Werft părea să se înăbuşe. Moartea era aproape, dar el nu putea să aştepte şi din gura lui au ieşit întretăiate, dar distinct, aceste cuvinte hotărâtoare:

— Căpitane, mă supun chiar acum, în ceasul morţii… Cei doi

copii… i-am lăsat pe Reciful de Cocotieri!

Guvernatorul a slobozit un strigăt de bucurie:

— Copiii mei, copiii mei. Van der Werft, să te binecuvânteze Dumnezeu.

— Nu, nu, eu nu vreau binecuvântări, a replicat piratul. Te urăsc! Vai! A trebuit să vorbesc. Însă căpitanul mi-a ordonat şi a trebuit să execut!

Capul bătrânului a căzut şi buzele i se mai agitau încă:

— Trăiască căpitanul Morgan! a pronunţat el cu o voce stinsă.

Şi după un spasm suprem, corpul i s-a distins. Era mort.

Morgan nu a răspuns. A părăsit cabina pentru a urca pe punte.

— Capul spre sud-sud-vest, a comandat el pilotului. Deschide ochii şi evită brizanţii. Vom merge la recifuri, în marea coralilor. Toată lumea la post!

Corabia şi-a schimbat direcţia descriind o curbă elegantă, mereu urmată de micul bastiment, ca un vânător de copoiul său. Şi unul şi celălalt erau acoperiţi de toate pânzele şi şi-au sporit mersul, pentru a atinge periculoasa mare, care îşi izbea talazurile asupra temuţilor recifuri din Bahamas.

Insula înfiorătoare

Furtuna trecuse. Cerul albastru strălucea deasupra mării încă agitată. Ici şi colo se rostogoleau valuri înspumate indicând stâncile submarine pe suprafaţa apei. În câteva locuri s-au observat nişte puncte negre. Acestea erau stânci formate din polipi, ce se ridicau deasupra mării. Morgan a trimis micuţul său velier la adăpostul lui de refugiu. El şi-a urmat cu corabia mare drumul care trebuia să-l ducă în mijlocul periculoasei lumi a stâncilor submarine. Tânărul căpitan ţinea cu mâna sa cârma. Pe meleagurile primejdioase el nu lăsa în seama nimănui grija de a manevra bara. Bătrânul Pieter se ţinea alături de el, sondând ruta cu privirea lui pătrunzătoare şi semnala trecerile de urmat şi brizanţii de evitat.

— Rele locuri, căpitane! i-a spus el lui Morgan. Trebuie să ai motive serioase ca să rişti pe aici. Tunetul diavolului! Se pare că trebuie să deschidem bine ochii. Moartea ne pândeşte din toate părţile.

Căpitanul n-a răspuns. El părea absorbit de grija de a-şi conduce corabia prin labirintul de insuliţe şi de recifuri de corali.

Talazurile deveneau din ce în ce mai periculoase. Ele scăldau adesea puntea, dar piraţii nu se preocupau de asta. Aveau încredere în căpitanul lor şi în pilot.

Corabia înainta mlădios şi graţios ca o lebădă, în timp ce Pieter, cu o lunetă la ochi, studia orizontul.

— Căpitane, a strigat el deodată. Observ prin spume o insulă neagră, cu copaci deasupra. Aceasta-i Reciful de Cocotieri!

— Strânge velele! a comandat Morgan. Lasă să vină în vânt, ca să ancorăm. Trei şalupe pe mare şi aruncă parâmele!

Piraţii, nemişcaţi, ascultau ordinele. La ultimul cuvânt, catargele s-au acoperit de oameni. Toate pânzele au fost strânse şi după un sfert de oră de trudă în preajma Recifului de Cocotieri, corabia a venit în vânt. S-au armat şalupele. Marea ancoră a prins fundul şi oamenii de pe ambarcaţii au amarat, legând solid de pe corabie parâmele de recifurile ce apăreau la suprafaţă în dreapta şi în stânga, pentru a împiedica nava să se ciocnească.

— Armaţi şalupa mare! a comandat Morgan. Aduceţi parâme, vom aborda.

— Vai! Luaţi-mă şi pe mine! a implorat domnul Maublanc.

Tratamentul pe care i l-a administrat metodic îşi făcuse în

întregime efectul asupra peştelui otrăvit.

— Dacă credeţi că puteţi suporta traversarea, atunci veniţi! a spus căpitanul. Însă nu vă bazaţi pe speranţe sigure şi înşelătoare. Cred că Werft a spus, murind, tot adevărul. Gândiţi-vă totuşi că cei doi copii ar putea fi cu adevărat morţi de multă vreme.

Domnul Maublanc a pălit.

— Am puţine speranţe de a-mi regăsi iubiţii mei copii în viaţă. Însă vreau cel puţin să adun resturile lor pentru a-i îngropa în pământul natal.

Susţinut de către marinari, domnul de Maublanc a coborât în şalupa mare. Morgan a sărit după el. Braţe viguroase au împins ambarcaţia spre insulă. Spuma se spulbera de pe mii de brizanţi. Din toate părţile nu se observa decât spumă şi iar spumă.

Pieter era la cârmă. La o oarecare distanţă de insuliţă a descris o curbă largă, căutând o trecere pentru a se apropia de uscat, fără a fi zdrobit de resac, de acele valuri ce se izbesc de ţărm.

Pentru a străbate insuliţa pe întreaga întindere, s-ar fi cerut un marş de vreo oră. Aceasta era în parte acoperită de cocotieri, de unde i se trăgea şi denumirea, fiind în acelaşi timp unul din reperele care orientau corăbiile ce traversau marea de corali. Însă nici una nu o aborda vreodată.

Şalupa înainta deja de-a lungul insulei de vreo oră, fără să fi observat printre aceste recifuri sinistre, nici să fi găsit un loc de acostare. Încercarea de a se apropia ar fi fost o catastrofă inevitabilă.

— Pe toţi diavolii! a mormăit Pieter de la cârmă. Nu mi-am închipuit aşa ceva. Este cu adevărat cazanul infernului. De altminteri, mi-a venit ceva în minte. Ştii că eu eram culcat în aceeaşi cabină cu bătrânul Werft. El visa cu voce tare şi vorbea câteodată despre nişte lucruri uimitoare…

— Ce spunea totuşi, a întrebat Morgan, fără a-şi întoarce privirea de vultur de la marea frământată.

— Pe cuvântul meu! n-am înţeles prea multe, a răspuns Pieter. Bătrânul Werft era un om stăpânit întotdeauna de teamă, adesea buimăcit de visuri îngrozitoare. L-am auzit de multe ori vorbind prin somn de un oarecare recif. Acum înţeleg că era vorba de această insulă. Însă spunea de asemenea şi alte lucruri. Amintirile îmi revin foarte clar. Repeta mereu: „Există un loc unde se poate trece. Dar este barat. Aici locuieşte un paznic înfricoşător.” Căpitane păzeşte-te! Trebuie să fii foarte prudent.

Cine ştie ce dezastru ne pândeşte?

— Cu siguranţă, trebuie să se afle pe aici vreun loc unde se poate debarca, a spus Morgan. Werft l-a dibuit bine. O spunea el însuşi în vis, după cum mi-ai povestit. Ah! Priveşte la acea piatră neagră. Linia brizanţilor se întrerupe. Acolo ar putea exista o plajă accesibilă.

Şalupa a înaintat şi s-a văzut distinct o trecere strâmtă. Dar marea era atât de agitată, încât cu greu te puteai apropia prea mult fără primejdie.

Morgan a examinat atent această trecere, abia cât să intre un om. Apoi s-a uitat la guvernator, care fixa insula cu o privire de dureroasă nelinişte. Ce frământări trebuia să îndure sărmana inimă a tatălui!

— Atenţie, băieţi! a strigat Morgan. Marea se agită cam mult. Dar dacă vântul se va potoli, vom putea amara şalupa de aceste stânci. Pentru moment este cu neputinţă. Cu toate acestea, am o idee. Să ne lăsăm împinşi cât mai aproape posibil de stânci. Pieter, am să iau o parâmă şi am să sar cu una din ele. Odată ajuns acolo, voi stabili o punte de susţinere dus şi întors şi veţi putea să mă urmaţi.

Mateloţii s-au oferit să încerce acest risc în locul căpitanului lor. Dar acesta a refuzat. Voia ca nimeni să nu-l întreacă prin îndrăzneală şi în plus, primejdia era mare şi se mai gândea că el trebuia s-o înfrunte cel dintâi.

Tânărul căpitan a luat în mâna stângă o parâmă lungă, a cărei extremitate a rămas în şalupă. În afară de asta, un cuţit impunător şi o mică secure de care putea să se servească pentru a tăia roca şi a fixa mai bine funia.

Între timp piraţii vâsleau cu o vigoare care făcea să le iasă în relief muşchii braţelor goale şi bronzate. Marea mugea mânioasă, încât cu greu îţi puteai auzi propriile cuvinte. Dar în trecătoare totul era calm. Aici se vedea o apă ce părea puţin adâncă, şi la o mică distanţă, ţărmul Insulei Cocotierilor.

Morgan se ţinea în picioare la prova şalupei, care trecea acum foarte aproape de una din cele două stânci ce mărgineau această trecere. Şi-a luat elan şi dintr-un salt a străbătut spaţiul şi a ajuns pe stâncă. Piraţii au scos un strigăt de bucurie şi şeful lor a legat parâma de un ieşind, stabilind astfel o comunicare cu şalupa. Dar înainte de a lăsa să vină cineva, el a vrut să recunoască locurile. Prin câteva salturi dibace, Morgan a trecut peste stâncile împrăştiate în faţa ţărmului. Nu mai avea în faţa lui decât o apă puţin adâncă, care se revărsa slab pe o plajă

zgrunţuroasă, pe care ici şi colo se ridicau din nisip vârfurile unor pietroaie. Se auzea deja murmurul vântului în coroana cocotierilor.

El a intrat în apă şi în plin mers, s-a oprit. Dintr-o cavitate de la piciorul unei stânci a ieşit un tentacul asemănător cu o labă de păianjen, care avea o lungime de vro patru metri şi de două ori grosimea unui braţ de bărbat, şi pe care se vedeau nişte ventuze oribile. Acesta s-a încolăcit cu un zgomot de curea umedă în jurul mijlocului căpitanului.

Un al doilea, un al treilea, un al patrulea braţ, toate la fel de prevăzute cu ventuze, s-au desfăşurat, încolăcind picioarele şi corpul lui Morgan.

— O caracatiţă! a răcnit Pieter. Un polip enorm l-a prins pe căpitan. Să alergăm în ajutorul lui, astfel este pierdut.

Oamenii au tras disperaţi de parâmă, pentru a-şi târî ambarcaţia până la stâncă. Dar s-a rostogolit pe neaşteptate un val imens, care a imobilizat şalupa la capătul parâmei întinse şi Morgan a trebuit să susţină singur lupta împotriva oribilului monstru al adâncurilor. El l-a înfruntat. De îndată ce a trecut prima surpriză, a scos cu mâna stângă securea de la centură şi a împlântat-o într-una din tentaculele monstrului, când deodată a apărut un cap hidos, cu ochii ficşi, mari ca nişte farfurii şi cu un bizar cioc de papagal.

O lovitură, două lovituri, o a treia şi lungul braţ a căzut. Dar monstrul mai poseda încă şapte din aceste respingătoare tentacule. Se străduia să-l atragă pe căpitan în apă ca să-l înece şi să-l devoreze.

Piraţii scoteau strigăte neputincioase în sprijinul şefului lor iubit. Dar Morgan nu cerea ajutor.

El părea să fie din fier. Forţa de speriat a animalului nu părea să-l tulbure. El rămânea ferm şi drept ca stânca de care se ţinea. Cu securea sa a mai tăiat după aceea alte tentacule. Dar adesea toporişca aluneca pe această carne vâscoasă, sau nu tăia îndeajuns.

Era o luptă înspăimântătoare. De mai multe ori se părea că Morgan avea să fie ucis. Dar nu da înapoi, nici nu şovăia. Şi când a căzut al şaptelea braţ, caracatiţa, nemaiavându-l decât pe acela ce-l reţinea la fund, s-a retras în caverna sa. Morgan învinsese monstrul.

Piraţii văzând sfârşitul aventuri, nu le venea să creadă ochilor. Morgan le-a făcut un semn de triumf. O clipă după asta el a fost pe ţărm şi a pătruns printre cocotieri.

Insula era mică. Arborii creşteau în buchete izolate, întrerupte de stânci. Ochii de vulturi ai lui Morgan cercetau dedesubtul pădurii şi scobiturile stăncilor. Deodată a observat la adăpostul unei stânci o colibă, în deschiderea căreia se mişcau două fiinţe. Căpitanul s-a apropiat repede, dar a avut grijă să se oprească la distanţă pentru a nu le face să fugă.

— Nu vă temeţi! a strigat el în franceză. Sunt un prieten. Vă aduc ştiri de la cei pe care-i iubiţi!

Spectacolul pe care-l avea sub ochi era sfâşietor: un băieţel palid, care putea să aibă peste doisprezece ani şi o fetiţă care să fi numărat cincisprezece, acoperiţi cu zdrenţe de îmbrăcăminte pe jumătate putrede, ascunzându-şi goliciunea sub un soi de rogojină împletită cu fibre de cocotieri.

— Antoinette şi Henri de Maublanc! a strigat Morgan nefericiţilor care îşi fixau asupra lui nişte ochi buimaci şi sălbatici, neştiind dacă trebuiau să rămână sau să fugă. Sunteţi voi?

Aceste cuvinte au avut un efect magic. Atunci aceste fiinţe temătoare, care duceau de cincisprezece luni o viaţă mai grea şi mai pustie ca aceea a lui Robinson, auzindu-şi numele s-au apropiat plini de încredere, întinzându-şi mâinile spre tânărul şef.

Morgan era călit ca oţelul, însă profund milos şi i s-a înduioşat inima atunci când i-a văzut venind spre el pe nefericiţii pentru care riscase totul. Le-a spus cuvinte blânde. I-a luat de mână şi i-a condus la ţărm, al cărui înfricoşător paznic, pe care îl făcuse inofensiv, îi apărase atât de lungă vreme accesul.

Van der Werft spusese adevărul în visurile sale. Acesta era chiar monstrul înspăimântător ce păzea trecerea. Bătrânul pirat îl întâlnise cu siguranţă, de vreme ce le părăsise pe cele două nefericite fiinţe. Cum de scăpaseră, el şi copiii, aceştia nu păstraseră decât o amintire confuză, din care nu se înţelegea nimic decât o teamă rămasă în urmă.

În acest timp piraţii au profitat de o acalmie pentru a ajunge la stâncă şi au amarat aici şalupa. După ce Morgan a apărut cu bieţii copii pe stâncile ce mărgineau insula, domnul de Maublanc, în picioare în şalupă, şi-a acoperit ochii cu mâinile şi s-a lăsat să cadă, temându-se de jocul unei iluzii.

— Dumnezeule din cer! a murmurat el. Dacă acesta nu-i decât un efect al imaginaţiei mele tulburate, nu mă lăsa să trăiesc multă vreme! Vai! Dacă este un vis, fă ca să nu mă mai trezesc! Dar nu, este chiar aievea! Văd într-adevăr dragele mele fiinţe, pe care le credeam moarte!

— Tată, tată! au strigat cu putere de pe stâncile înalte două voci, în care se regăsea un accent de bucurie. Dragul nostru, bunul nostru tată.

— Vai! a suspinat domnul de Maublanc clătinându-se, în timp ce Pieter îl susţinea. Sunt mult prea bucuros! Atotputernicul mi-a auzit rugămintea şi căpitanului Morgan îi datorez fericirea bătrânelor mele zile… O, copiii mei, dragii mei copii!

Pana nu poate descrie întrevederea între aceste fiinţe, atât de multă vreme despărţite. Cei ce erau crezuţi morţi se odihneau la inima tatălui lor şi toţi trei se lăsau în seama bucuriei de a se revedea.

Între timp, şalupa a ajuns la corabie şi tatăl cu copiii săi s-au bucurat în pace de fericirea lor în cabina lui Morgan.

Tânărul căpitan a rămas pe punte, unde-l reţinea o hotărâre de justiţie. El a cerut să compară în faţa sa don Ramon şi odioasa Hortense, care erau copleşiţi de crimele cele mai groaznice.

Ramon era acuzat de Hortense de a fi fost împinsă să-l otrăvească pe soţul său. Pe de altă parte, demonul de femeie i-a aruncat în faţă şi multe alte nelegiuiri înfricoşătoare.

Toată mârşăvia căpitanului spaniol a fost dată astfel în vileag şi în acelaşi timp şi viaţa trecută a acestei femei odioase, care se jucase atât de perfid şi crud cu prea încrezătorul şi delicatul Maublanc.

Morgan a făcut o judecată sumară şi fără drept de apel.

— Eu nu voi ataca o femeie. Aceasta îşi va ispăşi faptele sale, dar într-un loc unde nu va mai putea dăuna societăţii! Mateloţi, luaţi-l pe acest netrebnic de spaniol! Mizerabilul a meritat de o sută de ori moartea. Legaţi-l de verga cea mai de sus! În ce priveşte această femeie josnică, ea va fi dusă pe Reciful de Cocotieri, unde va putea trăi pe locul acestor copii nefericiţi! Trebuie ca acolo să existe în fisurile de stâncă şi alte caracatiţe, care îi vor deveni paznicii neîndurători ai singurătăţii sale pe insulă. Mizerabila şi nedemna creatură va aştepta în acest loc vremea când moartea o va face să compare în faţa judecătorului suprem. La treabă!… Să se termine!

Hortense urla. A vrut să se arunce la picioarele lui Morgan şi l-a implorat pe soţul ei s-o ierte, dar în zadar. Piraţii au apucat-o, au târât-o până la şalupă, şi pe o mare redevenită calmă, au dus-o pe Reciful de Cocotieri.

De la înălţimea catargului mare a căzut o funie lungă prevăzută cu un laţ. Domnului Ramon, care gemea şi cerea îndurare, i s-a pus rapid cravata.

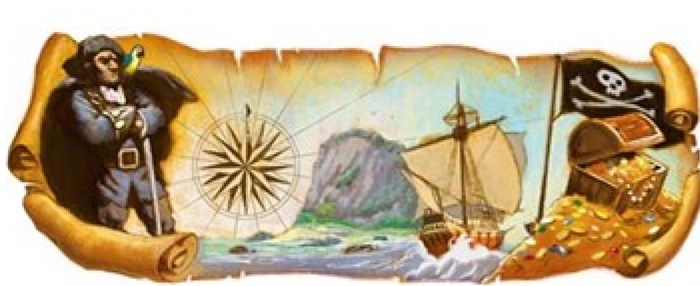
La un cuvânt scurt al lui Morgan, viguroşii mateloţi au tras parâma. De deasupra punţii s-a auzit un icnet şi un horcăit şi atârnat de cea mai de sus vergă, a fost văzut zbătându-se un moment.

De pe Insula Cocotierilor au ajuns nişte urlete înspăimântătoare. Piraţii de acolo îşi îndepliniseră sarcina. Au respins-o pe Hortense, care striga şi-şi frângea mâinile, agăţându-se de ei pentru a se reîntoarce la şalupă. În sfârşit, după ce şi-a risipit puterile prin luptă şi turbare, ea a căzut la pământ aproape neînsufleţită şi piraţii au putut să se reîntoarcă la corabie, abandonând mizerabila pe sinistra insulă.

Cei trei fericiţi n-au auzit nimic din toate acestea. Domnul de Maublanc era aşezat în cabina căpitanului strângând în braţe pe iubiţii săi copii regăsiţi, care îi povesteau aventurile lor după ce fuseseră lăsaţi acolo în voia întâmplării de către răzbunătorul van der Werft.

Dar pe punte a răsunat vocea lui Morgan:

— Ridicaţi ancora. Cap spre est! Am să duc această familie reunită pe pământ francez. Cât priveşte pe diavoliţă, aceasta să-şi sfârşească blestemata ei viaţă pe Insula Cocotierilor!

Cuprins

No. 2. Chaque fascicule contient un récit complet. 15 Cts.

Le Secret du vieux Pirate.

No. 3. Chaque fascicule contient un récit complet. 15 Cts.

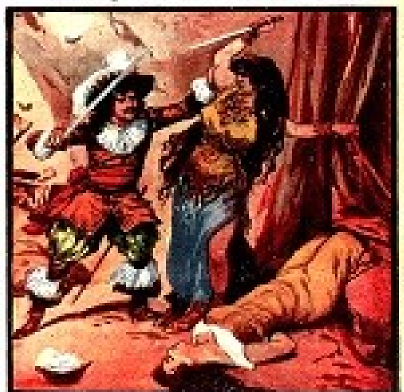
Le Matelot mystérieux.

No. 4. Chaque fascicule contient un récit complet. 15 Cts.

L'Enigme de l'Ile de Corail.

No. 5. Chaque fascicule contient un récit complet. 15 Cts.

Le Vaisseau noir.

